

temporada alta

FESTIVAL DE TARDOR DE CATALUNYA · GIRONA / SALT

Dossier del concert

Setmana 7

LIZZ WRIGHT

Presentació del disc *Fellowship*

11 de novembre del 2011, 21h

Auditori de Girona – Sala simfònica (format reduït)

LIZZ WRIGHT, *Fellowship*

Hereva de les grans veus negres femenines, Lizz Wright és una cantant excepcional i amb talent, dotada d'una veu suau, delicada i profunda que domina a la perfecció. Tot i la seva joventut, ja fa uns quants anys que la cantant s'ha situat en la primera línia de l'escena del jazz contemporani. Wright va créixer a Geòrgia, al sud del Estats Units d'Amèrica, aprenent i cantant gospel a l'església on el seu pare era predicador. Tot i que en la seva carrera s'ha dedicat més al jazz i el soul, en el seu darrer àlbum *Fellowship* l'artista proposa un retorn a les arrels de la música afroamericana, amb el predomini de les influències del blues, el gospel i els espirituals negres. Un treball on Wright combina temes tradicionals que cantava en la seva infantesa amb versions més modernes i amb una dimensió espiritual d'autors com Eric Clapton o Jimmy Hendrix.

Dani Ortiz

LA CARA AMB MÉS SEGUIDORS

Tot i la joventut de l'artista (va néixer l'any 1980), la cantant Lizz Wright ha tingut temps de conrear al llarg de la seva carrera diversos registres de la gran música afroamericana, com el jazz, el soul, el blues-folk... Amb quatre àlbums publicats fins al moment, *Wright* ha captivat a molts aficionats gràcies a un registre vocal que destaca per les seves subtilitats.

En la seva actuació a l'Auditori Palau de Congressos de Girona, la vocalista nord-americana ens obsequiarà també amb algunes dosis de gospel, una música que ella coneix de manera molt íntima, ja que és filla d'un predicador i va iniciar-se en el món de la música cantant al cor d'una església de l'estat de Geòrgia. Lizz Wright ve al festival a presentar el seu quart treball d'estudi, *Fellowship*, publicat el 2010. Un àlbum on ens ofereix la seva cara més devocional, ja sigui mitjançant el repertori tradicional que va marcar la seva infantesa, o ja sigui enfilant sorprenents relectures de l'obra de gegants de la música pop com Jimi Hendrix o Eric Clapton.

Donat Putx

LIZZ WRIGHT, *Fellowship*

FITXA

Veü **Lizz Wright**

Baix **Nicholas D'amato**

Guitarra **Robin Macatangay**

Percussió **Jano Rix**

Teclat **Kenny Banks**

Dia i hora 11 de novembre, 21h	
Lloc Auditori de Girona – Sala simfònica (format reduït)	Preu 25 / 20 €

Organitza

En el marc de

temporada alta

FESTIVAL DE TARDOR DE CATALUNYA · GIRONA / SALT

LIZZ WRIGHT

Lizz Wright continua el seu desafiant viatge a través de diversos gèneres musicals amb *Fellowship*, un homenatge a les seves arrels gospel i alhora un exercici d'eclecticisme sonor.

Fellowship no és una simple exploració de gèneres musicals. D'una banda, conté els ritmes amb què Wright va créixer mentre cantava a l'església (és filla d'un pastor de Geòrgia), i de l'altra, l'àlbum rep influències de músics reconeguts com Jimi Hendrix, Eric Clapton i Gladys Knight i també inclou material més modern com el de Joan Wasser, del grup d'indie-rock Joan as Police Woman. "Volia fer cançons que em recordessin casa meva i cantar gospel, però també volia compartir coses que per a mi eren sagrades", diu Wright.

Lizz Wright va fer una pausa el 2009 per estar-se a prop de casa i retrobar-se amb altres interessos més enllà de la música, com ara graduar-se en una escola de cuina. L'any 2010 va decidir que era el moment de publicar un nou àlbum. "Vaig entrar en aquest projecte pensant que era un bon moment per cantar les cançons que necessitava a la meua vida i que sentia que la meua gent també necessitava. Sempre porto al cor el gospel i les veus de la meua família cantant aquestes històries i en qualsevol moment puc recuperar aquest tresor".

Mai no es va dubtar que *Fellowship* seria una barreja de cançons molt conegudes de l'església afroamericana juntament amb d'altres a les quals s'havia redefinit el so. "En definitiva, necessitava representar d'on venia, però alhora havia de dir alguna cosa més. Mentre considerava les possibilitats de les versions, vaig pensar que seria fantàstic aproximar-me a l'obra d'autors contemporanis com Joan o Me'shell.

"*Fellowship*, comparat amb els àlbums anteriors, es va realitzar força de pressa, però va ser perquè es va desenvolupar en el si d'una colla d'amics tan amables i generosos com ara Toshi Reagon, Bernice Johnson Reagon i Angelique Kidjo. Els elements van esdevenir reals i de seguida vaig veure clar l'enfocament del nou projecte".

Durant la seva infància i joventut a l'església Pentecostal, a Wright no se li va permetre d'escoltar música popular. Curiosament —o per casualitat— la nit històrica en què va fer el pas a la seva carrera actual és justament quan va interpretar una cançó espiritual i li va donar un gir secular.

“Vaig tenir la sort de treballar en aquest àlbum amb el pianista amb qui vaig actuar per primera vegada, Kenny Banks, un dels meus millors amics. És un dels assessors musicals d’una església metodista d’Atlanta i afortunadament era allà, quan jo tenia 19 anys, presenciant la meva transició del gospel la primera nit que vaig actuar en un cèntric club, al carrer Peachtree. Vaig cantar *Amazing Grace* com si fos un blues. Aquesta cançó que coneixia de sempre em va sortir com un rugit, amb fúria, tristesa i tota la meva curiositat”, afegeix rient.

“El més divertit de la transició del gospel al jazz és que vaig percebre que el jazz també tenia un caràcter sagrat que m’era familiar. En totes les aventures musicals m’he sentit atreta pels detalls que m’eren familiars de tot allò que m’era desconegut. Per exemple, quan vaig sentir per primera vegada allò que la gent anomenava blues, em va sorprendre, perquè aquell so l’havia sentit tota la meva vida: era la manera com les mares cantaven a l’església”.

Lizz Wright, definitivamente, la Voz

A la tercera va la vencida. El nuevo trabajo de esta cantante que bascula entre el pop y el jazz hará de ella un fenómeno musical planetario. Desgrana versiones y composiciones propias arropadas por una garganta prodigiosa y un ecléctico gusto musical.

Tiene el día tonto. El que más temen las estrellas. Lizz Wright -lo último en cantautoras casi jazzísticas- recibe a los medios para hablar de su tercer disco: *The orchard*. La estadounidense afronta un maratón de entrevistas y desplazamientos promocionales. Ayer, Oslo; hoy, Madrid; mañana, Berlín.

Ha aprovechado el poco tiempo libre para pasearse por el madrileño barrio de Las Letras, donde está alojada. “Antes estaba siempre preparada para hablar de lo que fuera, pero ya no tengo esa energía”, confiesa. “Eso de estar en permanente alerta a ver qué me van a preguntar para contestar algo que no haya dicho antes me deja exhausta”. Y es que Lizz Wright ha vivido en 28 años lo que otros en toda una vida. Y lo que le queda. “Por eso he hecho este disco, para recordar lo que soy y lo que fui. Algunas veces estoy en un lugar y siento algo muy dentro que me dice: aquí es donde empieza mi música. Y eso fue lo que sentí justamente mientras estaba apoyada en la cerca contemplando los campos de la casa de mi abuela en Hahira (Georgia). Fue como si el tiempo se detuviera, y pude sentir la tristeza de mis antepasados que trabajaron aquella huerta; ésa es la tierra de donde vengo y ahí es donde empieza todo para mí”.

The orchard (La huerta) es la banda sonora de la infancia de Wright en una pequeña comunidad rural del sur de Estados Unidos: “La foto de la portada está tomada a sólo 10 millas de donde nací”, explica la cantante. “Ésa soy yo y ése es mi lugar, aunque ahora viva en Nueva York. Me he pasado la vida cantando en aquellas pequeñas iglesias del sur adonde la gente acude buscando una cura para sus males o algo de calor humano, cantar para ellos es como cocinar, se trata de mezclar los ingredientes y esperar a que el potaje alcance la temperatura adecuada; y a un tiempo, se supone que uno trata también de comunicarse con Dios. Por eso, mis canciones son para mí como un plato de comida y como una oración. La única diferencia es que ahora tengo un micrófono delante, lo que a veces resulta un verdadero incordio”.

Cinco años después de su primera aparición sobre un escenario, cantando a Billie Holiday en un homenaje a la diva del jazz, sigue siendo la misma larguirucha tímida y encantadoramente torpe

sobre las tablas. Una dama en apuros con la voz más condenadamente hermosa que pueda imaginarse. “El otro día leí una reseña sobre mí en una revista en la que decía algo así como que mi voz es el no va más, pero como compositora dejo que desear. Estuve pensando un rato y me dije: vengo del lugar donde nació el blues. Lo que hago forma parte de esa tradición en la que lo único que importa es el sentimiento y lo demás sobra. Ésa es su grandeza y su miseria: si tienes demasiadas palabras que decir y sobre las que pensar, o si has de sugerir una idea demasiado compleja, la emoción se pierde. Ésa es la razón por la que me gustan las letras sencillas. Dicho esto, me gustaría encontrarme con el tipo que escribió eso e intercambiar con él unas palabras”.

Si una parte de la crítica ha puesto algún reparo a sus habilidades componiendo, la industria lo tiene claro: Lizz Wright es un valor en alza. Incluso en una época como la actual, su sello no ha dudado en tirar la casa por la ventana para vestir su tercer disco. El mejor productor Craig Street (Cassandra Wilson, K. D. Lang, Me Shell NdegéOcello) y los mejores músicos de sesión, incluyendo al guitarrista Oren Bloedow -un tótem de la escena de vanguardia neoyorquina- o a Joey Burns y John Convertino, de Calexico. “Antes de empezar a grabar, Craig me preguntó por la música que escucho y le hablé de Calexico. Cuando vi aparecer a Joey y a John no me lo podía creer. Estaba deslumbrada”.

Por el mismo precio, en *The orchard* pueden encontrarse algunas versiones memorables de Ike & Tina Turner (“I idolize you”), Patsy Cline (“Strange”), Sweet Honey in the Rock (“Hey mann”) y Led Zeppelin (“Thank you”): “Un amigo me cantó la canción sin decirme de quién era, me gustó y decidí que entraba. Así de simple”. Lo más sorprendente: “My heart”, una sugerente invitación al baile con la joven dama de la canción sureña convertida en el reverso tenebroso de Jennifer López. “Todo empezó como una broma entre mi amigo Toshi (Reagon) y yo, que si no soy capaz de cantar algo tan rápido y tan simple nos pusimos con ello, él tocando la guitarra y yo cantando, y cuando me quise dar cuenta ya estaba metida hasta el cuello. Lo que empezó como una broma terminó siendo una canción; el tipo de canción en el que el cuerpo va antes que la voz. Bailas un poco, cantas un poco, sigues bailando, cantas otro poquito”.

Aceptémoslo: Lizz Wright es atípica en todo. Una estrella sin vis escénica, ni una imagen definida, ni una vida privada que vender a la prensa rosa; una cantautora que interpreta versiones de otros autores y una cantante de jazz que no canta jazz, aunque comenzó haciéndolo. Volvió a hacerlo en abril del pasado año, con ocasión del multitudinario homenaje que se le tributó a la gran Ella Fitzgerald en la Universidad del Sur de California. “Yo me veía en medio de todo aquel pandemonio, rodeada de tantos iconos de la música americana, aquí Quincy Jones y un poco más allá Stevie Wonder, y no me lo creía. Pero, a un tiempo, estaba inusualmente tranquila. Era como si hubiera

recibido una invitación de la propia Ella para unirme a la fiesta. Llevaba un tiempo empapándome de su música y ya formaba parte de mí. Y luego estaban todas las demás, como Natalie Cole o Patti Austin, que se portaron tan fenomenalmente conmigo. Me bastaba con estar por ahí dando vueltas en torno a ellas para sentirme la más guapa del baile”. Un baile al que sólo faltó Abbey Lincoln, la cantante y activista en pro de los derechos de los afroamericanos por la que Lizz Wright siente veneración. “Gracias a personas como ella puedo sentirme orgullosa de ser una afroamericana en este momento, pese a todo y pese a todos”. En cuanto al futuro, Wright se declara una “posible votante” de Barack Obama: “Ya era hora de que alguien en Estados Unidos hablase de juntar nuestras energías, de que es necesario cambiar, que ya está bien de vivir permanentemente aterrorizados”.

Chema García Martínez 09/03/2008, *EL PAÍS*

TEMPORADA ALTA 2011 – FESTIVAL DE TARDOR DE CATALUNYA

Més informació

- www.temporada-alta.net
- www.facebook.com/temporadaalta
- www.twitter.com/temporadaalta
- www.flickr.com/photos/temporada-alta
- www.youtube.com/temporadaalta2011
- www.apuntsdetemporada.cat

Venda d'entrades a partir del 15 de setembre a les 10h

- Terminals ServiCaixa
- www.servicaixa.com i www.temporada-alta.net
- Telèfon: 902 33 22 11
- No s'admeten devolucions o canvis d'entrades
- Horari taquilles
 - o De forma excepcional, del 13 al 16 de setembre inclosos, l'horari de totes les taquilles, inclosa la de la Sala La Planeta, serà de 10 a 17h
 - o Teatre Municipal de Girona: de dimarts a divendres de 13 a 17h
 - o Auditori Palau de Congressos: de dimarts a divendres de 12 a 14h
 - o Teatre de Salt: de dimarts a divendres de 20 21h
 - o A tots els espais d'actuació, venda fins una hora abans de l'espectacle

Abonaments a partir del 13 de setembre a les 10h

- Només a taquilla i al telèfon 902 888 390
 - o AB 10: 25% de descompte. A partir de 10 espectacles
 - o AB 6: 20% de descompte. A partir de 6 espectacles

Descomptes (excepte espectacles de públic familiar)

- Aturats, jubilats, majors 65 anys, menors 26 anys, Carnet Jove, La Vanguardia i Club Tr3sC: 15% de descompte. Taquilles i canals.
- Alumnes UdG i socis GEiEG: 15 % de descompte.
- Qltura Jove: entrades a 3€ (limitades, per espectacles a Girona). Taquilla.

Persones amb mobilitat reduïda

Per tal de garantir una atenció adequada a les seves necessitats és recomanable trucar prèviament als telèfons de la sala corresponent.

Espais d'actuació

GIRONA

TEATRE MUNICIPAL DE GIRONA
Plaça del Vi, 1 – Tel. 972 419 018 / 019

AUDITORI DE GIRONA
Pg. de la Devesa, 35 – Tel. 872 08 07 09

SALA LA PLANETA
Pg. Canalejas, 3 – Tel. 972 20 77 54

CENTRE CULTURAL LA MERCÈ
Pujada de la Mercè, 12 – Tel. 972 22 33 05

PAVELLÓ FONTAJAU
Av. J. Tarradellas, 22-24
Tel. 972 22 61 36

SALA PLATEA-TOURMIX
Jeroni Reial de Fontclara, 4
Tel. 972 22 72 88

CARPA DE CIRC
Rambla Xavier Cugat, 2

SALT

TEATRE DE SALT
Plaça Sant Jaume 6-8
Tel. 972 40 20 04

SALA LA MIRONA
Amnistia Internacional s/n.
Tel. 972 20 01 22

FACTORIA COMA CROS
Sant Antoni, 1

SANT GREGORI

ESPAI LA PINEDA
Zona La Pineda s/n - Tel. 972 22 61 36

CELrà

L'ANIMAL A L'ESQUENA
Mas Espolla, s/n

BESCANÓ

TEATRE DE BESCANÓ
Major, s/n - Tel. 972 44 00 05